

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.656 van 24 oktober 2003
in de zaak A. 142.877/IX-3961.**

In zake : Martin KETELSLEGERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. DE BLOCK,
kantoor houdende te LOKEREN,
Antwerpsesteenweg 20

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Martin KETELSLEGERS op
20 oktober 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

- A. “De beslissing genomen op of rond 26/8/2003 waarbij aan verzoekende partij
door gevangenisdirecteur VANDECANDELAERE voornoemd van de instelling
Legeweg 200 te Brugge een tuchtsanctie werd opgelegd van één maand strikt
regime”;
- B. “De nieuwe tuchtbeslissing dd. 17/10/03, ter kennis gebracht van verzoeker op
17/10/03 waarbij aan verzoeker wegens dezelfde vermeende feiten andermaal één
maand strikt individueel regime wordt opgelegd in de gesloten sectie waarbij
enkel het telefoonverbod en verplicht bezoek achter glas niet werden herhaald”;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij
dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2003 waarbij aan
verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2003, om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE BLOCK, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. BRUGGEMAN, die loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 8, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat een verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te zullen ondergaan;

Overwegende dat het verzoekschrift tot schorsing geen uiteenzetting bevat nopens het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker ten gevolge van de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen zou ondergaan; dat hij onder “belang” louter verklaart dat zijn belang voor de hand ligt vermits hij een te zijnen nadeel getroffen tuchtmaatregel aanvecht; dat hij onder

“nopens de uiterst dringende noodzakelijkheid en het opleggen van een dwangsom” verklaart: “aangezien de tuchtstraf, opgelegd bij de tweede bestreden beslissing dd. 17/10/03 ... onmiddellijk ... in werking is getreden, en elk verwijl onherroepelijk betekent dat verzoeker onderworpen wordt aan een strikt regime, is de schorsing uiterst dringend, gezien het gaat om een fundamenteel recht van de gedetineerde op rechtsbescherming, waarvan de schending nooit retroactief ongedaan kan gemaakt worden noch hersteld worden”; dat die uiteenzetting de nodige precisie mist; dat dienvolgens de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is vervuld; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen;

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing meebrengt dat ook de vraag tot het opleggen van een dwangsom moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig oktober 2000 en drie, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.